

[Ib Nørlund.]

sker i en tid, hvor dansk energipolitik står på dagsordenen, og hvor man i de forelagte planer lader netop naturgassen spille en fremtrædende rolle. Hvordan ministeren efter dette kan få sig selv til at sige, at den nye aftale har bragt endnu en brik på plads i hans energipolitiske målsætning, det går nu ud over rimelig fatteevne. Så må der i hvert fald være noget helt galt med denne målsætning. Vi kan give forslagsstillerne ret i, at det er påtrængende nødvendigt, at sagen tages op igen – og offentligt.

Man kan overveje, om en folkeafstemning er metoden. VS har jo før lagt vægt på at udtale betænkelighed i så henseende i problemer af denne art, men vi er da villige til at forsøge, om der skulle være en udvej her, og det synes jeg i og for sig også regeringen måtte være forpligtet til. Det må være ubehageligt at lade hr. Karlskov Jensen sanke gloende kul på socialdemokratiets hoved, sådan som vi har oplevet det her.

Ordføreren for forslagsstillerne (Wilhelm) (VS):

Dette forslag er, hvad bl. a. hr. Kampmann åbenbart ikke har opdaget, så at sige ordret en gentagelse af et forslag, som VS stillede i sommeren 1971. Alene af den grund er det noget sludder at tale om, at man har vendt og drejet sig og ikke rigtig kunnet finde nogen udveje for det her. Det er grundigt gennemarbejdet, også hvad angår proceduren med den vejledende folkeafstemning, dens forhold til grundlovens bestemmelser om ekspropriationer og mulige folkeafstemninger. 1971-forslaget kom aldrig til behandling her i tinget, idet de multinationale selskaber var så heldige, at VS røg ud af tinget ved det valg, der var i september 1971, og der er ingen, der rigtig har interesseret sig for det i mellemtiden.

Det er altså ikke VS' holdning, der har ændret sig, men der er en ny og en meget aktuel anledning til at komme med forslaget igen. For det første, at energipolitikken, som dengang stort set kun havde VS' interesse, har fået en noget mere almen interesse i dag. For det andet, at det er erkendt i langt højere grad, end tilfældet var i 1971, at det er så som så med forsyningssikkerheden. For det tredje, at dette, at ressourcerne er begrænsede, i dag er erkendt i et helt andet omfang end i 1971. For det fjerde, at Danmarks totale afhængighed af en håndfuld multinationale olieselskaber er er-

kendt i et helt andet omfang i dag, end det var, da VS havde fat i de her ting i slutningen af 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Og først som det femte: regeringens og flertallets totale kapitulation over for DUC, over for A. P. Møller, over for Texaco og de to andre olieselskaber med den nye aftale af 15. juli 1976.

Det var denne aftale, som gav anledning til pressekommentarer, ikke bare i minavisen, Land og Folk og VS-Bulletin. I Børsen hed det: »DUC sidder nu med nøglen til regeringens energipolitik. Regeringen kan ikke realisere sine gasplaner, som indgår i energiplanen, uden DUCs velvilje.« I Politiken var der en hvas leder, hvor man talte om regeringens knæfald og konkluderede, at regeringen stadig væk ikke havde lært at »handle« de store multinationale selskaber.

Jeg vil lige resumere den kapitulation, der fandt sted. Man afstod på forhånd fra at søge afgifterne reguleret, vel vidende – og det var erkendt af den daværende handelsminister – at disse afgifter er enestående ufordelagtige, set i forhold til samtlige koncessioner af denne art i hele verden. Man opnåede praktisk taget intet i retning af det, man havde sat som mål med hensyn til en intensivering af efterforskningen. Man sagde på forhånd, at man ikke ville forfølge økonomiske interesser, idet der var vigtigere sager på tapetet, det var forsyningssikkerheden, og det var ressourcebeskyttelsen. Hvad angår forsyningssikkerheden, spillede man ud med, at man ville have en vetoret imod ilandføring af olie og gas andre steder end i Danmark. Man fik ikke denne vetoret. Man forhandlede meget længe om en forkøbsret. Man fik ikke denne forkøbsret. Man havde på et tidspunkt inde i billedet kravet om muligheden for en statslig deltagelse. Denne mulighed blev selv som mulighed totalt afvist af DUC, og det blev accepteret af de statslige forhandlere.

Man talte om ressourcebeskyttelsen. Man talte om forbud mod gasafbrændingen, der finder sted derude. Man talte sekundært om en præventiv afgift på gasafbrændingen som en midlertidig løsning. Sagen er, at der ikke er noget forbud mod gasafbrændingen, at gasafbrændingen stadig væk finder sted, at der er tale om et ressourcensvineri, som ikke tillades på nogen andre koncessionsområder i hele verden, og at det ikke er en lille vågeflamme, der står og brænder dér. Det er en årlig gas-